

Luomakunnan sunnuntai

Joh. 1:1–4 ja Ps. 104:(1–5) 10–15, 27–30

Elämme vuoden valoisinta aikaa, on kesä. Valoa on päivällä. Valoa on illalla, kun nukahdamme ja aamun valoon heräämme, yölläkin on valoa, jos valvomme.

Silmät näkevät kesällä tarkemmin, juuri suuremman valomäärän vuoksi. Tänä kesänä yhteisellä lomaviikkoretkellämme ennen juhannusta katselimme Suomen kaunista luontoa matkallamme. Näimme tarkemmin ja läheltä asioita, joita emme olleet pitkään aikaan nähneet ja huomanneet.

Kesälomalla oli enemmän aikaa katsella. Kävelimme Nurmijärvellä seitsemän veljeksien reittiä pienen matkan ja pitkästä ajasta saimme nähdä kyykäärmeen ja otimme siitä kuvan. Joku voisi sanoa nyt, että hyh, hyh. Mutta kyy, vaikka sitä pelkäämme, taitaa pelätä meitä vielä enemmän. Se kuuluu luontoon samoin kuin muu kaunis luontomme, vaikka sitä syystä varommeekin.

Sillä on oma paikkansa siellä, kuten meilläkin. Kaikki, mikä on olemassa, kauneus ja rumuus, vaaraton ja vaarallinen, näkyvä ja näkymätön, koko

luomakuntamme, on Jumalan luoma. Kaikella on osansa ja tehtävänsä. Minkä eläimen tai kasvin sinä olet tänä kesänä pitkästä aikaa havainnut?

Ihmisellekin on siinä osansa. Tehdä työtä, elää ja asua luomakunnassa. Elämme luomakunnan keskellä. Meidän osaamme voisi kuulua enemmän katsoa ja ihailia, ymmärtää luontomme: kasvien ja eläinten yhteyksiä ja miettiä omia askeleitaan luomakunnassa. Se kuhisee elämää monin tavoin ja me ihmiset olemme siitä riippuvaisia.

Vaikka meille annettiin hallintavalta luomakuntaan, luomakunta on annettu meille myös elämäksi. Luomakunnan hoitoon tarvitaan viisautta ja harkintaa, että se tuottaisi meille elämää ja hyvinvointia, ja myös iloa; ei vain tänään vaan myös huomenna.

Perheemme retkiin on jo monena vuonna kuulunut käynti erilaisissa luontokohteissa ja aina yhdessä kansallispuistossa, jos se on mahdollista. Tänä vuonna emme tehneet pitkää reissua ja kansallispuisto oli nyt Repovesi.

Riippusillan jälkeen alkoi nousu rappusille, vähän enemmän niitä taisi olla kuin Hirvensalmen uusilla kuntoportailla. Samaan aikaan siellä ylhäällä, korkealla vaaralla, kalloilla seistessämme, lähellemme saapui kaksi nuorta miestä rinkkoja kantaen ja toinen sanoi toiselle, katso tuota maisemaa, oletko ennen nähnyt tuollaista näkyä.

Edessämme näkyi suomalaista metsää ja vesistöä, vettä, joka väreili iltauringossa. Tätä näkyä saamme katsella täällä Hirvensalmellakin monin paikoin. Ei aina tarvitse lähteä kauemmaksi katsomaan luomakuntaa.

Joskus on kuitenkin hyvä lähteä kulkemaan metsässä, tuntemattomilla poluilla, katsoen askelmiaan, mihin jalkansa laittaa. Mieli saa silloin levätä, kulkea matkaseuralaisena, ja ihminen vain olla juuri siinä, missä on.

Huomasin Repovedellä myös esteettömiä kulkureittejä, jolloin kaikille meille on mahdollista nähdä Suomen kansallismaisemia.

Noita maisemia on katselut moni jo ennen meitä. Eri silmin olemme ne nähneet ja näemme edelleenkin. Kuitenkin kulkeminen luonnossa voi saada ihmisen tuntemaan itsensä hyvin pieneksi.

Silti valtamme on suuri, kun käytämme luomakuntaa. Se ei kuitenkaan ole suurempi kuin elämän Herralla ja hän on pyytänyt meitä viljelemään ja samalla varjelemaan sitä.

Nyt se on entistä tärkeämpää. Meitä kalvaa välillä myös huoli tulevaisuudesta. Tämä aika on tuonut sen, että me hätäännymme toisinaan ja katsomme ylöspäin. Saammeko ruokamme ajallamme? Saako maailma ruokansa ajallaan?

Tämä aika on laittanut monta asiaa vaakalaudalle. Psalmissa 104 on lupaus. Sinä annat, ja jokainen saa osansa, avaat kätesi, ja kaikki tulevat ravituiksi. Kun käännyt pois, ne hätääntyvät, kun otat niiltä elämän hengen, ne kuolevat ja palaavat maan tomuun.

Elämme haastavia aikoja, mutta saamme tänäänkin luottaa Luojaamme. Kun lähetät henkesi, se luo uutta elämää, näin uudistat maan kasvot, kertoo meille psalmi.

Me odotamme nyt sadetta, joka kasteli runsain mitoin kasvimme ennen juhannusta. Nyt on vielä kuivaa. Me odotamme myös sadetta, joka saisi meidät ennallemme. Seurakunta odottaa elämää.

Elämä on tänään täällä keskellämme, Jumalan sana. Sanallaan Jumala loi luomakunnan, sanansa hän lähetti meidän luoksemme. Tuo sana oli ja on, Jeesus Kristus, elävä sana. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo.

Jeesus tuli keskellemme, niin että hänet voitiin nähdä ja koskea. Kun hänen sanansa tänään koskettaa meitä, se tulee meissä näkyviin; Usein hitaasti, mutta varmasti. Me ihmiset olemme Jumalan peltoa. Hän kylvää meihin sanansa ja odottaa meihin satoa.

Kun sana kasvaa meissä, kasvaa myös luottamuksemme ja toivomme Vapahtajaamme ja kiitoksemme Jumalalle. Se on silloin kuin pimeässä loistava valo, joka valaisee elämämme kuin mikään valo koskaan ennen.

Jeesus sanoi kerran, minä olen maailman valo, se joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.

”Sieluni, nyt kiitä Herraa, lunastajaa, luojaasi! Lapsekseen hän sinut osti, orjuudesta vapaaksi. Hän on aina auttajasi, armossaan vie autuuteen. Kiitä riemuiten siis Herraa nyt ja aikaan iäiseen!” VK 461.

Pastori Päivi Liukkonen